

Nr 221.

Av herr **Pettersson** i Hällbacken, *angående högre anslag av automobilskattemedel till anordnande å redan befintliga allmänna vägar av skenfria korsningar med järnväg.*

Ett av de större riskmomenten å våra trafikleder är vid vägs eller gatas korsning av järnväg i plan. Å ena sidan kommer det svårhanterligt tunga järnvägståget blint framrusande och i andra fallet den stora snabba automobilen. Järnvägståget har alltid ansetts utgöra den största fara för föremål inom dess räckvidd, varför järnvägarna ålagts att vidtaga åtgärder till skydd mot denna fara. Så länge fordonstrafiken å landsvägarna och tågtrafiken å järnvägarna höllo sig inom måttlig storlek, behövde de icke göra för stort intrång på varandra, men med den kraftiga ökningen i både tyngd och hastighet, som de senare åren kännetecknar här berörda trafik, är det nödvändigt, att statsmakterna inte bara vidtaga snabba och verksamma åtgärder för att trafikolyckor i görligaste mån förebyggas, utan även att, därest åtgärder till förebyggande av sådana olyckor vidtagas, de inriktas på att möta den våldsamma ökningen i trafiken.

Den, som gjort sig mödan att följa med av tidningarna tillkännagivna motorolyckor, skall därav icke endast finna, att under år 1928 inträffade betydligt över halva tusentalet sådana olyckor, därav en stor procent med dödlig utgång vid korsning av järnväg i plan, utan även att en stor del av orsakerna till många av dessa olyckor berott på, att vi blivit efter den hastiga trafikutvecklingen på våra vägar och järnvägar och icke vidtagit tillräckliga skyddsåtgärder.

Nu har visserligen, dels från svenska vägstyrelsernas förbund, med åberopande av järnvägarnas skyldighet att vidtaga åtgärder till skydd mot vägfara vid korsning av järnväg, dels från Svenska järnvägsföreningen, som med anförande av orimligheten i framställningen att järnvägarna skulle bekosta skenfria vägkorsningar, hemställan hos Konungen gjorts om utredning i ämnet och fördelning av kostnaderna för anordnande av skenfria vägövergångar. En snar utredning i denna sak är nödvändig — fast något sent påtänkt — och bör beledsagas med riksdagsbeslut av provisorisk karaktär, som i väntan på resultatet av nämnda utredning ekonomiskt medverkar till, uppmuntrar och stödjer anordnandet av skenfria vägkorsningar av järnväg. Det synes mig icke endast önskligt utan även ändamålsenligt, att anslag därtill

utgår av bilskattemedel med $\frac{5}{6}$ av kostnaden, samt vid byggande av ny allmän väg statsanslag för samma ändamål måtte utgå med $\frac{5}{6}$ av kostnaden.

Med hänvisning till vad ovan anförts, får jag hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte framhålla angelägenheten av, att högre anslag av bilskattemedel måtte utgå till anordnande av skenfria vägkorsningar av järnväg å redan befintliga allmänna vägar.

Stockholm i januari 1929.

Gust. Pettersson

i Hällbacken.